

Sygn. akt IV U 178/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy/Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący SSO Marzena Górczyńska-Bebłot

Protokolant Karina Zbroińska

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016r. w Częstochowie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 8 stycznia 2016r. Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 178/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 stycznia 2016 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił przyznania A. K. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczona nie udowodniła wymaganego 20-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

w związku z czym nie przysługuje jej prawo do żądanego świadczenia.

W szczególności zdaniem organu rentowego do okresów pracy w szczególnych warunkach nie można zaliczyć okresu zatrudnienia w Cementowni (...) S.A. (winno być w Zakładach (...)) od 1 listopada 1979 roku do 5 grudnia 1982 roku na stanowisku laboranta, ponieważ na podstawie przedłożonych przez ubezpieczoną dokumentów nie można jednoznacznie stwierdzić, że wykonując pracę na w/w stanowisku sprawowała dozór inżynieryjno-techniczny oraz kontrolę jakości produkcji stale i w pełnym wymiarze czasu pracy bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła A. K., domagając się jej zmiany i przyznania jej prawa do emerytury od dnia 31 grudnia 2015 roku.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona podniosła, że w okresie od 24 października 1976 roku do 31 lipca 1979 roku stale pracowała w gospodarstwie rolnym swoich rodziców, wykonując wszystkie prace związane z prowadzeniem tego gospodarstwa, a co za tym idzie okres ten powinien zostać uwzględniony w całości przy ustalaniu jej stażu emerytalnego, a nie jedynie w wymiarze 6 miesięcy i 5 dni, tak jak to przyjął ZUS. Nadto odwołująca zarzuciła, że w zakwestionowanym przez organ rentowy okresie zatrudnienia od 1 listopada 1979 roku do 5 grudnia 1982 roku jako laborant zajmowała się kontrolą produkcji, która to praca wprost wymieniona jest w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Ubezpieczona wskazała, że na w/w stanowisku codziennie pobierała próbki surowców chemicznych do analizy i dokonywała oznaczeń normalności roztworu oraz kontrolowała jakość produkcji, a wykonując te prace była w ciągłym kontakcie z chemikaliami takimi jak szkło wodne, czy kwas siarkowy i z tego tytułu otrzymywała dodatki za pracę w szkodliwych warunkach. Dodatkowo odwołująca podniosła, że pracę w charakterze laboranta wykonywała również w okresie zatrudnienia w (...) Huta (...) sp. z o.o. w C. od 20 marca 1994 roku do 30 września 2013 roku. Do jej zadań na tym stanowisku należało dokonywanie kontroli międzyoperacyjnych oraz kontroli jakości produkcji na wydziale koksowni, gdzie codziennie badała takie surowce jak benzol, smoła, woda zafenolowana czy woda odfenolowana, przy użyciu odczynników takich jak benzen, toluen, ksylen, stężony kwas azotowy, amoniak, brom oraz chlorek baru, z którymi miała bezpośredni kontakt. Nadto pobierając próbki do badań przebywała ona w drugiej strefie zagrożenia gazowego, a za wykonywanie tej pracy otrzymywała dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. K. urodziła się w dniu (...). W dniu 31 grudnia 2015 roku ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury, załączając do niego między innymi wystawione przez Zakłady (...) S.A. w R. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 30 listopada 2015 roku, z którego wynika, że w okresie od 1 listopada 1979 roku do 5 grudnia 1982 roku wykonywała pracę w warunkach szczególnych na stanowisku laboranta przy kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług na wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w Wykazie A, Dział IV, poz. 13, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku.

Wnioskodawczyni w istotnym dla sprawy okresie do dnia 31 grudnia 1998 roku:

1. od 1 listopada 1979 roku do 5 grudnia 1982 roku była zatrudniona w Zakładach (...) S.A. w R.;
2. od 6 grudnia 1982 roku do 19 marca 1984 roku nie świadczyła pracy z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem do lat 4;
3. od 20 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku (30 września 2013 roku) była zatrudniona w (...) sp. z o.o. w C..

Dodatkowo do ogólnego stażu emerytalnego ubezpieczonej organ rentowy zaliczył okresy pracy w gospodarstwie rolnym rodziców po ukończeniu 16 roku życia od 1 lipca do 31 sierpnia 1977 roku, od 1 lipca do 31 sierpnia 1978 roku oraz od 27 maja do 31 lipca 1979 roku.

(v. akta rentowe)

W okresie od 23 października 1960 roku do 29 września 1980 roku ubezpieczona była zameldowana na pobyt stały pod adresem (...) i tam też zamieszkiwała na terenie należącego do jej rodziców gospodarstwa rolnego.

W okresie od września 1975 roku do 26 maja 1979 roku odwołująca uczęszczała do Technikum (...) w C.. Podczas nauki w Technikum A. K. nie zamieszkiwała w internacie lub na stacji, ale codziennie dojeżdżała do szkoły. W istotnym dla sprawy okresie od 24 października 1976 roku do 26 maja 1979 roku rodzice ubezpieczonej byli właścicielami gospodarstwa rolnego położonego we wsi W. o powierzchni początkowo 2,28 ha, a od dnia 9 sierpnia 1978 roku 3,12 ha. W chwili ukończenia przez odwołującą 16 roku życia, na terenie należącym do jej rodziców gospodarstwa rolnego zamieszkiwali obok niej jej rodzice, dziadek, młodsza o 3 lata siostra B.

i młodsza o 6 lat siostra S.. W tym czasie rodzice wnioskodawczyni nie pracowali zawodowo, w tym jej ojciec był rencistą z powodu utraty nogi.

W prowadzonym przez rodziców wnioskodawczyni gospodarstwie rolnym uprawiano głównie ziemniaki i żyto, a około 1 ha pola przeznaczony był na łąki. Nadto w gospodarstwie hodowano konia, dwie krowy oraz drób. Główny ciężar prac w gospodarstwie spoczywał w spornym okresie na odwołującej i jej matce, albowiem z uwagi na swoje inwalidztwo jej ojciec był w stanie pracować w nim w bardzo ograniczonym zakresie, zaś jej siostry z uwagi na wiek nie mogły wykonywać cięższych prac. Również dziadek odwołującej w gospodarstwie pracował jedynie okresowo, kiedy pozwalało mu na to zdrowie. Ubezpieczona wraz z matką wykonywała wszystkie prace w gospodarstwie, poczynając od opieki nad zwierzętami, a na pracach polowych, w tym wykonywanych przy użyciu konia (orka, bronowanie), kończąc. Z uwagi przy tym na fakt, że gospodarstwo faktycznie prowadziły kobiety, praca w nim zajmowała im znacznie więcej czasu niż przeciętnie.

W konsekwencji w spornym okresie od 24 października 1976 roku do 26 maja 1979 roku ubezpieczona codziennie pracowała w gospodarstwie wolnym rodziców w wymiarze przekraczającym 4 godziny.

(v. zaświadczenia urzędu Gminy w K. z dnia 18 czerwca 2003 roku k. 10, zeznania świadków J. W., G. K. i B. K. k. 15verte-53, wyjaśnienia odwołującej k. 53verte)

W okresie od 1 listopada 1979 roku do 5 grudnia 1982 roku A. K. była zatrudniona w Zakładach (...) S.A. w R. na stanowisku laboranta wydziałowego, na Wydziale (...), na którym produkowano krzemionkę służącą do produkcji kauczuku. W Zakładach (...) było laboratorium centralne i dwa małe jednoosobowe laboratoria wydziałowe. Na Wydziale (...) laboratorium mieściło się w przybudówce przy hali produkcyjnej, w której swoje pokoje mieli również mistrz zmianowy i kierownik. Wydział ten pracował w ruchu ciągłym w systemie czterobrygadowym, a na każdej zmianie był jeden laborant. Do zadań ubezpieczonej należało badanie próbek szkła wodnego i kwasu, przynoszonych jej przez pracowników produkcyjnych oraz oznaczanie zawartości wilgoci w krzemionce, której próbki przynosiła sobie sama z silosu na hali produkcyjnej. Badanie szkła i kwasu odbywało się od 2 do 4 razy dziennie i trwało jednorazowo około 15 minut, natomiast badanie krzemionki odbywało się co godzinę. Dodatkowo 2 razy dziennie wnioskodawczyni zajmowała się badaniem wody ze stacji uzdatniania wody, przy czym w tym wypadku również sama pobierała próbki. Nadto zdarzało się, że pracowników laboratorium kierowano do pracy przy pakowaniu krzemionki oraz do zliczania ilości krzemionki ładowanej na wagony (wysyłka towaru odbywała się średnio raz na tydzień).

(v. akta rentowe i osobowe ubezpieczonej oraz jej wyjaśnienia k. 53verte)

W okresie od 20 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku (i dalej do 30 września 2013 roku) A. K. była zatrudniona w (...) sp. z o.o. w C. na stanowisku laboranta w laboratorium na Wydziale (...). Laboratorium to mieściło się w wydzielonym budynku, w którym znajdował się również Wydział Kontroli Jakości. Laboratorium (...) pracowało w systemie czterobrygadowym, początkowo po około 10 osób na zmianie, a następnie liczba ta sukcesywnie się zmniejszała, aż do około 5 osób. Pracownicy zatrudniani w laboratorium nie specjalizowali się w określonym rodzaju badań, ale każdy z nich wykonywał badania wszystkich rodzajów – rotacja przydziałów następowała co miesiąc. Jako laborant ubezpieczona zajmowała się zarówno pobieraniem próbek na Wydziale (...) (np. olei, wody, fenolanu, smoły, benzoli, wody fenolowej, gazów, wody amoniakalnej), jak i ich późniejszym badaniem w laboratorium, przy użyciu różnego rodzaju odczynników chemicznych. Nadto dodatkowe próbki były do laboratorium dostarczane przez pracowników D. Kontroli Jakości. Na czas pobierania próbek pracownicy laboratorium zakładali ubrania ochronne, a przy pobieraniu części z nich przebywali w drugiej strefie zagrożenia gazowego. W trakcie przeciętnej dniówki ubezpieczona więcej czasu przebywała w laboratorium badając próbki niż na Wydziale (...) przy ich zbieraniu, przy

czym proporcje te w zależności od różnych czynników (rodzaj przydzielonych badań, pora roku mająca wpływ na czas podłączania urządzeń do analizy gazu) mogły wynosić od 7 (laboratorium) do 1 (produkcja) - tak świadek R. B. do 3 (laboratorium) do 2 (produkcja) - tak świadek B. K..

(v. akta rentowe i osobowe ubezpieczonej oraz jej wyjaśnienia k. 53verte, zeznania świadków R. B. i B. K. k. 52-53)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z postanowieniami art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W myśl art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4).

Co należy rozumieć pod pojęciem „przepisów dotychczasowych” rozstrzygnięte zostało w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01 (OSNP 2002/10/243), w której wskazano, iż zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu

są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zgodnie z § 3 w/w rozporządzenia, do uzyskania prawa do emerytury wymagany jest dla kobiety okres zatrudnienia w wymiarze 20 lat. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych (§ 4 ust. 1). Praca w warunkach szczególnych winna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1).

W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczona nie spełnia powołanych wyżej warunków do uzyskania prawa do emerytury, albowiem nie legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Na wstępie należy zauważyć, iż w obecnym stanie prawnym zarządzenia resortowe zawierające uściślenia dokonane w innym okresie przez właściwych ministrów, polegające na ustaleniu wykazów stanowisk, powołane w świadectwach wykonywania prac w warunkach szczególnych nie mają wartości normatywnych, lecz jedynie informacyjne. „W państwie prawnym nie jest dopuszczalne zamieszczanie

w rozporządzeniu jako akcie wykonawczym upoważnienia do podejmowania określonych działań przez inny podmiot i wyposażanie go w kompetencje wykonawcze. W świetle Konstytucji z 1997 roku rozporządzenie, jako akt wykonawczy oparty na ustawie, nie może zawierać subdelegacji. W konsekwencji, przedmiotem wykładni są wyłącznie przepisy ustawy i wydane na jej podstawie akty wykonawcze. [...] W rezultacie zatem o spełnieniu przesłanki „praca w szczególnych warunkach” przesądza wykonywanie pracy wymienionej w załącznikach „A” i „B” do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, które stanowią integralną część rozporządzenia jako aktu wykonawczego, niezależnie od tego, w jakim zakładzie praca taka była (lub jest) wykonywana.” (por. glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 roku III RN 25/99 T. M. OSP 2002/4/48 t.2).

Powyższy pogląd znalazł pełne odzwierciedlenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 roku, II UK 166/11 (LEX nr 1171002), w którym wskazano, iż wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w Wykazach A i B, stanowiących załączniki do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że decydujące znacznie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma ocena faktycznego charakteru pracy A. K. w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o.o.

w C. od 20 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku. Jedyny inny okres ubezpieczonej, w którym mogłaby ewentualnie wykonywać pracę w warunkach szczególnych, to okres pracy w Zakładach (...) S.A. w R. od 1 listopada 1979 roku do 5 grudnia 1982 roku, który wynosi 3 lata, 1 miesiąc

i 5 dni, a zatem co oczywiste samodzielnie nie pozwoli jej spełnić warunku legitymowania się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w spornym okresie od 20 marca 1984 roku do 31 grudnia 1998 roku odwołująca nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przede wszystkim należy zauważyć, iż co do zasady prace laborantów same w sobie nie są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, ponieważ stanowisko „laboranta” nie zostało wprost wymienione

w Wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku nr 8, poz. 43 ze zm.). Tej cechy prace te nabywają jedynie na skutek wykonywania ich

w określonych warunkach – na stanowiskach pracy, które można przyporządkować do którejś z prac wymienionych w przywołanym powyżej rozporządzeniu.

Niewątpliwie z uwagi na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w zakresie rzeczywistego charakteru pracy A. K. w spornym okresie oraz treść wspomnianych powyżej Wykazów A i B, pracę ubezpieczonej w tym czasie przyporządkować można by jedynie do pozycji 6 Działu XII Wykazu A, zgodnie

z którym za pracę w warunkach szczególnych uznaje się prace przy pobieraniu prób

i pomiarach w warunkach i na stanowiskach pracy szkodliwych dla zdrowia, wykonywane przez personel stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz laboratoriów środowiskowych, ewentualnie do pozycji 24 Działu XIV Wykazu A, zgodnie

z którym za pracę w warunkach szczególnych uznaje się prace przy kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż zgodnie z art. 215 k.p., w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 czerwca 1991 roku, a następnie art. 227 k.p., pracodawca zobowiązany jest przeprowadzać na swój koszt badania i pomiary czynników szkodliwych dla zdrowia. Wydane na podstawie w/w przepisów rozporządzenia wykonawcze, tj. rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia

22 marca 1993 roku w sprawie zasad i częstotliwości dokonywania badań i pomiarów czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy (Dz. U. z 1993 roku nr 26, poz. 116) oraz rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 9 lipca 1996 roku w sprawie badań i pomiarów czynników szkodliwych dla zdrowia

w środowisku pracy (Dz. U. z 1996 roku nr 86, poz. 394 ze zm.), przewidywały upoważnienie przez państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego określonych laboratoriów do przeprowadzenia badań i pomiarów czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy. Jeśli zatem dane laboratorium było laboratorium upoważnionym wedle przywołanych powyżej przepisów, to

w odniesieniu do zatrudnionych w nim pracowników istnieje możliwość kwalifikacji pracy przy pobieraniu prób i pomiarach w warunkach i na stanowiskach pracy szkodliwych dla zdrowia – pod warunkiem, że byłaby świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Jeśli zaś chodzi o przyporządkowanie pracy wnioskodawczyni pod poz. 24 Działu XIV Wykazu A – jako kontroli produkcji, to musiałaby być ona wykonywana wyłącznie na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego praca wykonywana przez odwołującą w spornych okresach nie spełnia powyższych warunków. Przede wszystkim laboratorium (...), w którym pracowała ubezpieczona, nie było laboratorium środowiskowym, ale klasycznym laboratorium chemicznym, w którym pracownicy zajmowali się wyłącznie badaniem jakości produkcji na poszczególnych jej etapach, a nie badaniami czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy. Powyższe wprost wynika tak z zeznań świadków jak i własnych wyjaśnień ubezpieczonej, które – jako spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające – Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Podobnie nie można przyjąć, aby ubezpieczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę o której mowa w poz. 24 Działu XIV Wykazu A. Choć bowiem niewątpliwie każdego dnia pobierała ona próbki do badań na Wydziale (...), na którym jako podstawowe są wykonywane prace

w warunkach szczególnych (Dział III poz. 53-56 prace w koksochemii), to jednak po pobraniu materiału do badań powracała do laboratorium chemicznego, w którym jak już powyżej wyjaśniono nie były wykonywane jako podstawowe prace wymienione

w wykazie. Tym samym nie wykonywała ona pracy w warunkach szczególnych

w pełnym wymiarze czasu pracy (8 godzin dziennie), a jedynie w czasie pobierania materiału do badań.

Na marginesie należy przy tym wskazać, iż sam fakt, że podczas pracy

w laboratorium ubezpieczona używała substancji żrących i niebezpiecznych (pracowała w narażeniu na opary substancji szkodliwych), nie przesądza o tym, że wykonywała ona pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu

wskazanych powyżej przepisów. W powyższym zakresie powołać się można na wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 3 lipca 2014 roku, III AUa 403/14 (LEX nr 1488647), zgodnie z którym wykonywanie pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia nie przesądza o uznaniu takiej pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych określonych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, czy też wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 czerwca 2014 roku, III AUa 79/14 (LEX nr 1480391), zgodnie z którym nawet wykonywanie pewnych czynności w trudnych dla organizmu warunkach, jeżeli nie można ich zakwalifikować pod jedną z pozycji

z wykazu do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze, uniemożliwia traktowanie takiego zatrudnienia jako mającego znaczenie z punktu widzenia prawa do emerytury, o jakim mowa w art. 32 ustawy emerytalnej.

Reasumując należy wskazać, iż odwołująca w rzeczywistości w spornym okresie nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w konsekwencji czego nie spełnia warunku legitymowania się co najmniej 15-letnim okresem wykonywania tego rodzaju pracy.

Mając na uwadze powyższe żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma okoliczność, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w całym okresie od 24 października 1976 roku do 26 maja 1979 roku ubezpieczona codziennie pracowała w gospodarstwie wolnym rodziców w wymiarze przekraczającym 4 godziny, co pozwoliłoby jej spełnić warunek legitymowania się na dzień 1 grudnia 1998 roku co najmniej 20-letnim stażem emerytalnym.

Na marginesie jedynie można w tej sytuacji wskazać, że w ocenie Sądu Okręgowego z analogicznych jak przedstawione powyżej przyczyn nie można uznać, aby również w drugim ze spornych okresów, tj. w okresie zatrudnienia Zakładach (...) S.A. w R. od 1 listopada 1979 roku do 5 grudnia 1982 roku, odwołująca wykonywała pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Również i w tym okresie co do zasady wykonywała ona pracę w wyodrębnionym z hali produkcyjnej laboratorium, a na wydział produkcyjny chodziła jedynie zbierać próbki.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przepisów powołanych w treści uzasadnienia, oddalił odwołanie A. K. jako bezzasadne.